

Kierkegaard: I den Tale, som Indenrigsministeren holdt her i Tinget den 9. Oktober ved Fremsettelsen af Sygekasselovforslaget, blev nævnt nogle Tal, der skulde illustrere Udviklingen af Sygekassesagen her i Landet, siden Loven af 12. April 1892 traadte ud i Livet, og jeg tror, at den højttærede Indenrigsminister gjorde vel i at anføre disse Tal, thi intet viser tydeligere det mægtige Opsving, Sygeforsikringen paa Grundlag af den nugældende Lov har taget, end netop disse Tal. Naar Medlemstallet fra den 31. December 1893 til den 31. December 1911 er steget fra 115,694 til 710,632, altsaa over 6 Gange fordoblet, viser disse Tal mere end noget som helst andet, at Trangen til en Sygeforsikring har været levende i vort Folk. Fæster man saa Øjet paa det Bidrag, som Medlemmerne har udredet til Sygeforsikring, og ser, at det i 1893 kun udgjorde 721,828 Kr. for i 1911 at udgøre 5,333,715 Kr. eller mellem 7 og 8 Gange saa meget som i 1893 og udgørende 65 pCt. af samtlige Sygekassers Indtægt, maa det erken-des, at Befolkningen derved har vist, at den har Villie til at sikre sig mod de økonomiske Vanskeligheder, der altid følger i Sygdommens Spor. Men det betyder efter mit Skøn endnu noget mere, thi det bør erindres, at denne rivende Udvikling er sket i den fuldeste Frihed. Ingen Paragraph i Sygekasseloven tvinger et eneste Menneske til at være Medlem af en Sygekasse. Nej, i fuld Frihed er Medlemmerne kommet, og i fuld Frihed kan de igen gaa, hvad Dag de vil. Det er for mig et Fingerpeg paa, under hvilken Fane en saadan Sag bedst vinder sejrrig frem. Men det viser endvidere, at Princippet: Hjælp til Selvhjælp er et godt Princip, og det viser ogsaa, at dette Princip har en dyb Sangbund i det danske Folk, dybere end mangan en maaske i Dag har Lyst til at vedkende sig. I min mangeaarige Virksomhed som Sygekasseformand har jeg Gang paa Gang haft Lejlighed til at erfare, med hvilken Frimodighed Medlemmerne kommer til Kassen for at gøre deres Krav gældende, og denne Frimodighed bunder udelukkende i Følelsen af, at de selv har gjort deres til at fremskaffe den dem hjemlede Ret. Den Hjælp, Sygekassen byder, bliver ikke af Medlemmerne

betragtet som en Naadessag, men som en vel erhvervet Ret. Jeg tror, man skal være uhyre varsom med at bidrage til at udviske denne Følelse af vel erhvervet Ret ved stadig at raabe paa en selvfølgelig Ret og aldrig nævne Pligten til først at erhverve Retten. Jeg tror, det vilde være bedre, ifald man fredede om denne sidste Følelse, og derfor lykønsker jeg Sygekasselovens Fædre, fordi de i sin Tid grundlagde vor Sygeforsikring paa de to Principper: Udvikling i Frihed og Ret til Hjælp i Sygdomstilfælde, naar vedkommende i Forvejen havde gjort sin Pligt. Og jeg lykønsker saavel det Udvalg, som har forberedt Lovens Revision, som ogsaa den høje Regering til, at intet Forsøg er gjort paa at vige bort fra disse to Principper, ligesom det ogsaa er mit Haab, at Rigsdagen under sit videre Arbejde paa denne Sag heller ikke vil vige bort fra de en Gang betraadte Stier.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til at omtale nogle af de Forandringer i den nugældende Sygekasselov, som Lovforslaget indeholder, og mine Betragtninger vil da nærmest blive knyttede til Lovforslagets §§ 6 og 7, der indeholder Bestemmelserne om Vilkaarene for at kunne optages i en anerkendt Sygekasse og for fremdeles at kunne være Medlem deraf samt Bestemmelsen om den nye Afdeling, som tænkes oprettet indenfor Sygekassernes hidtidige Rammer. Fra flere Sider, ikke mindst fra Lægestandens Side, har der i en Aarrække været ført Klage over, at de anerkendte Sygekasser rummede Medlemmer, som paa Grund af deres økonomiske Stilling neppe burde være Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse og nyde Hjælp og Støtte fra Stat og Kommune. Denne stadig tilbagevendende Klage har ført megen Usikkerhed med sig i Sygekassernes Ledelse. Denne Usikkerhed maa sikkert søges i de ret vage Bestemmelser, som Sygekasselovens § 6 indeholder. Det hedder som bekendt deri, at Medlemmer af anerkendte Sygekasser kan kun følgende være — og saa nævnes de: „Ube-midlede Arbejdere, Husmænd, Haandværkere og næringsdrivende, lavt lønnede Bestillingsmænd og andre med de nævnte i økonomisk Henseende ligestillede Mænd og